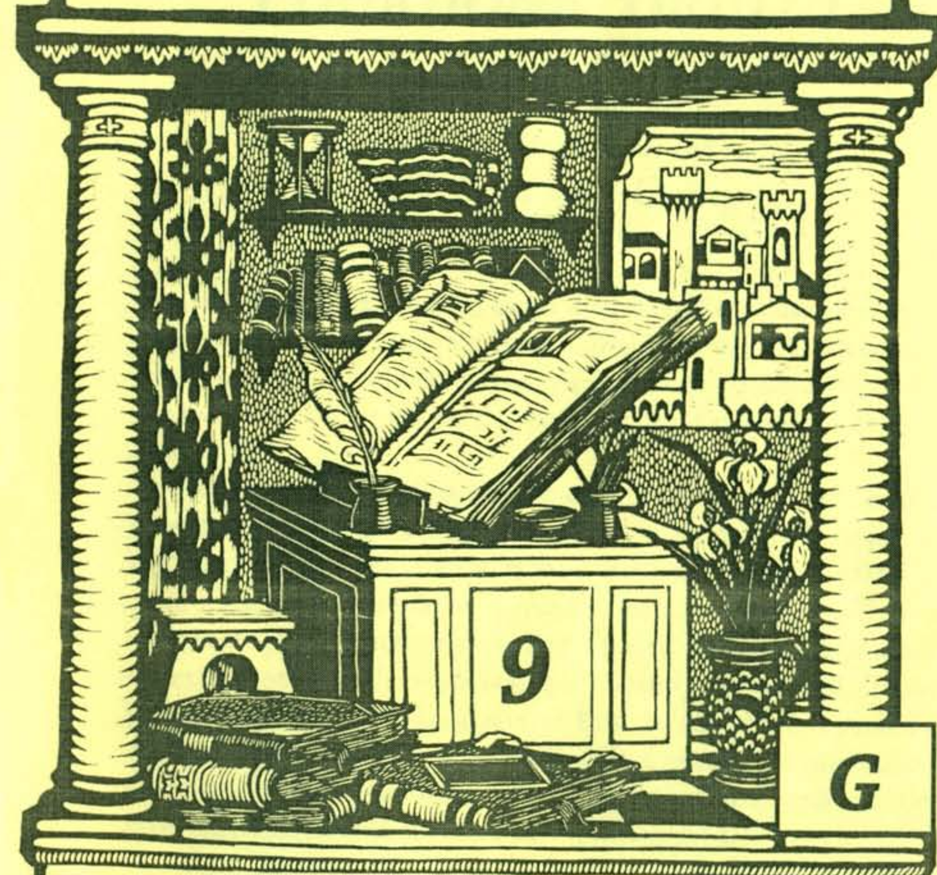

AGEAC

DINCOLO DE CONCEPTE

http://www.ageac.org/
http://www.vopus.org/ro/

ÎNTREBĂRI ADRESATE COORDONATORULUI

Stâlpii Educației

ÎNTREBĂRI ADRESATE COORDONATORULUI

Întrebări ale studenților gnostici și răspunsuri ale Coordonatorului Internațional al AGEAC: Dl. Óscar Uzcategui

Întrebare: *Am cunoscut cazul unei familii care avea trei fete și cele trei aveau o personalitate foarte asemănătoare: aveau un caracter retras, se arătau foarte nesigure și nu își găseau logodnic, chiar dacă cea mai mică dintre ele avea deja 25 de ani. Ce ne-ai putea spune despre asta?*

Răspuns: Fără îndoială că ne aflăm în fața unui caz de exces de paternalism. Gnoza ne-a spus că întotdeauna primii șapte ani sunt decisivi în viața unei persoane, pentru că se formează ceea ce se numește în psihologie: personalitatea. Acea personalitate ne marchează pentru întreg restul vieții noastre, chiar dacă se întărește cu experiențele ce le vom trăi, pe măsură ce trec anii. Tonica personalității ne va marca caracterul. Este clar că trebuie să știm să ne educăm copii, trebuie să știm să le insuflăm norme, dar întotdeauna cu înțelegere. Normele dictate fără înțelegere se transformă în dogme și cel care le pronunță sfârșește devenind un tiran.

Sunt părinți, tați și mame, care cu foarte bune intenții au dogmatizat viața fiilor lor, insuflându-le norme super stricte, fără nici o explicație profundă care să permită înțelegerea motivului acelor norme. „Nu-ți pune atâta sare în mâncare!" „Nu te uita atâta

la televizor!". „Citește cartea asta pentru că e foarte bună!". „Ține banii ăștia ca să-i cumperi un cadou lui Marta de ziua ei". etc., etc., etc. Și clar, atâtea norme și indicații date cu acea autoritate care nu lasă loc de dialog se depun încă de mic în acel vas atât de fragil, care este mintea copilului și rămân acolo stabilite ca niște coloane de fier indestructibile am spune, care vor determina caracterul acelei persoane. Este mai bine să spunem: „Știi, mă gândesc că nimănui nu-i face bine un exces de sare în mâncare; am primit un articol foarte interesant despre această temă, care explică cum acționează în organismul nostru; dacă vrei ți-l dau să-l citești". Dacă acționăm cu înțelegere, cu persuasiune, cu mult tact, copii noștri vor fi puternici pentru că vor avea capacitatea de a gândi singuri și nu vor repeta ca niște papagali ceea ce noi le-am insuflat.

Niciodată nu trebuie să mergem la extreme, să fim îngăduitori cu toate și față de toate este la fel de negativ cu a fi autoritar și imperativ cu toate și față de toate. Trebuie să încercăm să fim neutri. Cea mai bună formă ca o fetiță sau un băiat când ajung adulți, să aibă forță pentru a se înfrunta cu viața, este să le vorbim despre fiecare lucru și să le explicăm fiecare lucru. Dacă vom încerca să îi îndrumăm spre o direcție bună, trebuie să încercăm să le explicăm care sunt consecințele faptului de a merge în alte direcții și inclusiv să le explicăm care sunt beneficiile acelei bune direcții pe care se presupune că vrem să i-o dăm. Dar când ne limităm doar să le impunem, să le vorbim, să le comandăm, atunci persoanele ajung prin a fi subjugate psihologic și în consecință aceasta aduce impedimente pentru dezvoltarea acelei persoane în viitor. Ne întâlnim mai târziu cu cazuri precum cel care este inclus în întrebarea pe care mi-ați pus-o: femei care deși au 28 sau 30 de ani sau bărbați care deși au 28 sau 30 de ani sunt agățați teribil de fusta mamei sau atașați teribil de tată sau de amândoi și așa avem cazuri foarte comune în Europa, al unor bărbați de 30 sau 40 de ani care nu s-au căsătorit, pentru că nu au ieșit din sânul familiei și le este frică inclusiv să își închirieze un apartament, să-și facă viața, să se căsătorească. Se transformă în

celibatari sau celibatare și aceasta fără îndoială că este un eșec în proiectul pe care Tatăl Intern al acelor persoane l-ar fi vrut pentru acesta.

Î. Cum ar putea acum părinții gnostici să soluționeze erorile pe care le-au comis în educația copiilor lor și care în majoritatea cazurilor au produs deja anumite tipare în aceștia?

R. Ar trebui să facă foarte multă muncă interioară și un bilanț foarte serios, foarte profund al tuturor normelor pe care le-au impus copiilor lor și care în lumina gnozei, în lumina psihoanalizei interioare se dovedesc absurde și greșite. Aceste persoane, acești părinți, ar trebui să facă un exercițiu teribil de umilință, pentru că în fond orice formă de autoritarism și orice formă de a ne face să ne simțim mai presus de ceilalți, este nici mai mult și nici mai puțin, decât o proiecție în plus a Eului Vanității și Eului Orgolilului. Nouă ne-ar plăcea, posedați de acest Ego al Orgoliului și al Vanității ca unde ajung copii noștri, toată lumea să-i admite, pentru că sunt tăcuți, pentru că nu mișcă nici un deget, pentru că nu mișcă niciodată, pentru că nu își dau cu părerea, dar în fond toate acestea sunt absurde, sunt ridicole, în realitate ceea ce am fabricat este o marionetă, un automat pe placul poftelor noastre psihologice. Acea persoană nu are personalitate, pur și simplu este un automat care repetă ordinele noastre chiar dacă devine adult.

Persoanele care au fabricat aceste automate trebuie să treacă printr-o recapitulare a ceea ce a fost viața lor și în plus, este bine să facă reuniuni de familie pentru a-și cere iertare copiilor lor și a face ca ei să încerce să modifice acele conduite greșite, dându-le în acest caz libertatea pentru a face acest lucru, dar evident, avertizându-i să nu meargă în cealaltă extremă, cum am spus-o ceva mai devreme. Dar într-adevăr, este o foarte gravă problemă cea pe care ar avea-o acei părinți care ar vrea să reorienteze viața copiilor lor.

Î. Am văzut de asemenea copii gnostici care deși au deja 6, 7 sau 8 ani, se comportă și vorbesc ca niște copii de 3 sau 4 ani. Ce consecințe poate aduce în viitor aceasta?

R. Păi ne înfruntăm din nou cu aceeași problemă văzută din alt unghi. Toate excesele sunt negative. Trebuie să plecăm de la baza, cum stă scris în cartea vieții, așa cum ne spune Maestrul Samael, că, copii, înainte de toate nu ne aparțin, aparțin Ființei; și uneori copii vin pentru a fi un instrument pur și simplu karmic în viețile noastre, sau vin tocmai pentru a fi contrariul, o formă de dharmă pe care Tatăl a vrut să ne-o dea prin compania acelor copii. Trebuie să plecăm de la această bază, copii nu sunt ai noștri. Dar clar, avem o responsabilitate în fața Ierarhiilor Divine și în fața oamenilor, de a-i ajuta să crească pe acei copii pentru a se înfrunta cu viața. Aceasta este indiscutabil.

Fără îndoială că un exces de răsfăț, care ar fi cazul contrar al unui exces de autoritarism, produce de asemenea o personalitate bleagă, o personalitate slabă, care nu este capabilă să înțeleagă duritatea vieții. Dacă este vorba de o fetiță de care avem grijă în mod exagerat 24 de ore pe zi, fără îndoială că acea fetiță când va deveni femeie va avea o foarte gravă problemă și anume că orice cuvințel pe care cineva i l-ar spune la serviciu sau pe stradă, orice gest care l-ar face viitorul ei logodnic, orice conversație în care s-ar ridica puțin tonul ar fi suficient pentru ca ea, care a fost crescută cu o personalitate plină de răsfăț extrem, să înceapă să strige, să plângă amarnic sau pur și simplu să vrea să rupă relația, pentru că a fost maltratată, pentru că a fost rănită profund în sufletul ei, spune ea, și în realitate ceea ce a fost rănită a fost personalitatea ei egoică, bazată pe răsfățul exagerat. Noi trebuie să avem multă inteligență, să luptăm pentru a avea inteligență, pentru a ști să ne îndrumăm copii; ai aduce pe aceștia pe lume este o foarte gravă și mare responsabilitate.

O personalitate nordică de exemplu, uneori este lipsită de afecțiune și atunci vedem copii care la 8 ani vorbesc deja ca niște adulți, pentru că nordicii nu-și răsfață mult copii. Vorbim de exemplu, despre oamenii din Germania, din Suedia, etc. Cealaltă extremă este cea latină, din America de Sud, unde mamele toată ziua se gândesc la fetele și băieții lor și trăiesc plângând singure, trăiesc amărându-și viața, întrebându-se în orice moment ce i se întâmplă

fetei sale, etc. creându-și probleme fără ca ele să existe. Aceste două extreme trebuie evitate. Copii trebuie să fie ghidați nici cu exces de răsfăț nici cu lipsă de afecțiune. Și acest punct neutru trebuie să-l căutăm înăuntrul nostru, în viața zilnică, în viața de relație cu copii noștri și prin autoobservare foarte serioasă.

Î. Până în ce punct putem să ne împingem copii către gnoză?

R. Responsabilitatea pe care noi o avem fiind părinți, aceia care au copii și înclinația noastră pentru a face să ajungă gnoza la ei, este ceva care merită studiul nostru în mod hotărât. Trebuie să ne amintim înainte de toate de acel capitol din opera „Educație Fundamentală" a Venerabilului Maestru Samael Aun Weor, numit „Liberul arbitru". Așa începe Educația Fundamentală și acolo Maestrul subliniază: nimeni nu are dreptul să-și impună credințele sau ideologiile altor persoane. Maestrul explica acolo că jumătate de lume încearcă astăzi să convingă cealaltă jumătate de rațiunile sale, prin dogme, prin impuneri, prin autoritarisme sau frici. Aceasta este foarte important, noi nu trebuie să cădem în tentația ca toată lumea să ajungă să fie gnostică pentru că nouă ne place gnoza. Uneori unui suflet îi lipsește maturitatea, îi lipsesc vieți, îi lipsesc experiențe care trebuie să fie trăite înainte ca Tatăl să vrea ca realmente acele persoane să trăiască gnoza. Rezultatul faptului că noi împingem de zor o persoană spre Gnoză, întotdeauna este fatal. Acea persoană imbuibată de gnoză va ajunge într-un moment în care va vomita. Și dacă acel moment vine atunci când se produce un conflict de idei, în fața unor circumstanțe pe care acea persoană nu le-a trăit și circumstanțe pe care persoana nu le are confruntate în mod ideologic cu învățătura, se produce o traumă și acea traumă produce posibil o depresie în persoană și noi suntem vinovați de acea depresie sau duce la exact contrariul unei depresii, o rebeliune, o răzvrătire a persoanei împotriva a tot ceea ce are stabilit în interior. Atunci vedem persoana care era foarte gnostică, că se transformă într-un roker sau o rokeriță, sau într-o persoană care merge la discotecă, sau o persoană dependentă de droguri sau alcool. Acesta este rezultatul grabei.

Toate au un proces, schimbările anotimpurilor noi vedem că sunt graduale, la fel ca și schimbările din viața noastră, căci ne maturizează treptat, experiențele ne fac să reflectăm și singurul lucru pe care noi putem într-adevăr să-l facem este să dăm un bun exemplu. Un exemplu este mai bun decât o mie de precepte. Exemplul unui părinte bun și al unei mame bune și cuvintele armonioase care întotdeauna sunt pe buzele noastre, sunt cel mai bun ghid pentru ca o persoană să se întrebe întotdeauna: „Ah, oare de ce mama mea știe întotdeauna să facă lucrurile ? De ce tatăl meu întotdeauna îmi spune lucrurile cu precizie, cu înțelepciune? Asta face ca persoana să se îndrăgostească de modul de a trăi pe care îl au părinții săi și în final să caute învățătura.

Î. Până în ce punct trebuie să lăsăm ca viața noastră să condiționeze copii noștri, până în ce punct să ajungem să trăim exclusiv pentru ei?

R. Răspunsul la această întrebare este foarte simplu. Înainte am spus că, copii nu sunt proprietatea noastră, sunt proprietatea Ființei Interne a acelui copil sau a acelei fete. Noi suntem administratori temporari ai vieții acelor persoane, pentru că apoi acele persoane trebuie să își facă propria viață. Acesta este primul lucru ce trebuie să rămână clar. De aici pornește problema, aici se începe. Pentru că părinții cred că toată viața, copii vor continua să fie copii și aceasta este problema care derivă în alte probleme imediate. De ce de exemplu, există mame care nu acceptă niciodată nici o noră sau nici un ginere? Pentru că pur și simplu copilul se prezintă cu o fată și vorbește mamei că se va căsători cu acea fată și după miile de cerințe pe care tatăl și mama le au în minte, acea femei nu le convine, dar chiar dacă i-ar prezenta douăzeci de femei, nici una nu i-ar conveni, pentru că mama este total agățată de viața acelei persoane, încă de când era copil, iar copilul la rândul său este total agățat de mama lui, nu s-a rupt cordonul ombilical care trebuie să se rupă, nu doar la nașterea copilului la nivel fizic, ci și apoi, mai târziu, în mod psihologic. Despre asta vorbește mult Freud în psihanaliză.

Fără îndoială că noi nu trebuie să cădem în îmbutelierea psihologică relaționată cu viața copiilor noștri. Există tați și mame, care în fiecare zi a vieții lor, nu fac altceva decât să vorbească de copii lor, că copilul meu a mâncat pentru prima dată singur, că copilul meu a zâmbit pentru prima dată, că eu îmi amintesc încă de când a făcut primii pași, cât de drăguț a fost când mi-a dat primul pupic, ce de neuitat a fost ziua când a spus pentru prima dată tata și mama, și acesta este cântecul psihologic pe care acei părinți îl repetă oriunde merg. Merg la o reuniune în familie și punctul central este întotdeauna copilul lor. Merg la cinematograf și în loc să se bucure de film, întrerup interlocutorul vorbindu-i de copii săi. Dacă conduc sau merg într-o mașină cu cineva care conduce, la fel, tema fundamentală sunt copii. Fără îndoială că acesta este un alt mod de a fi îmbuteliați. Copii ca și orice alt aspect al vieții noastre, își au momentul lor, își au locul lor, în care trebuie să ne ocupăm de ei. Dar să mergem tot timpul în spatele persoanelor, fie sau nu ele prezente, sau să fim psihologic îmbuteliați în viața copiilor noștri, pur și simplu este o formă în plus a somnului conștiinței. Acea mamă și acel tată nu știu să trăiască, trec anii și acea persoană nu face ceea ce trebuie să facă în viața sa, pentru că nu face altceva decât să se gândească la ce face copilul său, sau ce va face mâine, sau ce a făcut acu' patru ani și toată viața și-o risipește vorbind despre băiatul sau fata sa. Aceasta este o gravă eroare.

Î. Până în ce punct copilul trebuie să meargă la grădiniță de la 3 ani?

R. În primul rând trebuie să o spunem, cum spunea Venerabilul Maestru Samael, că acest fapt de a duce copii la școală de la o vârstă fragedă de 3 ani, este o crimă împotriva naturii, o crimă în toată regula. Copilul nu trebuie să meargă obligatoriu la o grădiniță, pentru că aceasta este o traumă pentru copil, copilul nu este pregătit ca încă de la 3 ani să trebuiască să participe ca și cum ar fi un adult, la o grădiniță, la o școală de copii, pentru că acolo trebuie, zice-se, să i se formeze viața intelectuală, aceasta este o aberație.

Este o invenție creată de francezi, cu motivul acela că trebuia să se îmbunătățească educația copiilor și că, cu cât mai devreme copilului i se scoteau la suprafață înclinațiile intelectuale, cu atât mai pregătit va fi pentru viitor. Aceasta nu este adevărat, pentru că, capacitățile sunt impredictibile, sunt persoane care de-a lungul prime jumătăți a vieții nu au fost bune de nimic, iar în urma unui șoc care l-i l-a dat viața, s-au transformat în teribili revoluționari pe câmpul științei, sau al artei sau filosofiei, etc. Atunci ceea ce ar fi corect, este ca mama, asta este ceea ce zicea Maestrul Samael, să-și ia în sarcină procesele inițiale care îi corespund copilului în materie de educație, adică să înceapă să-l învețe acasă literele, abecedarul, cu mult drag să îl învețe să adune și să scadă, mai târziu să înmulțească, mai târziu să împartă, dar în căldura căminului. Corect este să trimitem copilul la școală la vârsta de 7 ani, când deja personalitatea este formată. Ceea ce se întâmplă este că în ziua de astăzi, copii au deja o personalitate deformată, pentru că personalitatea, să nu uităm că se formează în primii 7 ani. Atunci clar că acel copil merge deja cu o minte intelectualoidă, pentru că personalitatea sa este zdrobită într-o grădiniță de la trei ani. Aici se vede că mergem împotriva naturii.

Un alt caz extrem ar fi al unui misionar sau misionară, care are un copil și trebuie să meargă la serviciu. În acest caz ceea ce poate să facă, este să lase în sarcina cuiva, care să se ocupe de acest proces, ca și cum ar fi tatăl sau mama, sau în ultim caz nu-i va mai rămâne posibil altă soluție decât să-l ducă la o grădiniță ,dar acestea sunt cazuri extreme. Ideal este ca, copilul să nu meargă la școală până nu are 7 ani, pentru ca să nu i se deformeze încă și mai mult personalitatea.

Î. Dar este posibil ca cineva să ne spună: „legea îi obligă pe părinți să îi ducă la grădiniță", sau „în acest fel copilul învață să se relaționeze", etc.

R. Ei bine, s-ar putea obiecta multe lucruri, mii de lucruri, dar noi nu îndeplinim nici multe alte presupuse îndatoriri pe care trebuie să le îndeplinim și nu se întâmplă absolut nimic. Dar dacă

realmente mă vor obliga să-mi duc copilul la grădiniță și dacă mă opun și îmi zic că mă vor duce la închisoare, păi atunci să mă ducă la închisoare. Și dacă ar trebui să fim puși la zid pentru că nu ne ducem copilul la grădiniță, păi să fim puși la zid, pur și simplu.

În orice caz la o școală trebuie să ne accepte copilul la 7 ani, dacă noi îl ducem, pentru că ei sunt primii interesați și primii care cer ca, copilul să fie înscris la școala primară. Dar acest fapt, ca să vină să ne oblige cu pistolul ca să ne ducem copilul înainte de acea vârstă, pentru ca să îl transforme într-un robot, este ceva cu care noi trebuie să ne înfruntăm. Așa cum ne înfruntăm cu multe legi care, vedem că nu sunt la locul lor, avem dreptul să ne opunem acestei situații și cu toate consecințele de a apărea în presă, de a fi închiși sau de a ni se lua orice, nu contează, trebuie să luptăm pentru lucruri.

Și faptul că copilul nu se relaționează cu alți copii și că atunci va fi o persoană care nu va ști să se relaționeze cu ceilalți, de asemenea este fals. Ce s-a întâmplat cu bunicii noștri și ce s-a întâmplat cu părinții noștri care nu au avut grădinițe și au fost niște părinți excelenți? Și nu se datorează grădinițelor care în acea epocă nu existau, ci se datorează pur și simplu bunei îndrumări pe care le-o dădeau acasă părinții și bunelor sfaturi ale unei mame și bunelor sfaturi ale unui tată și faptului de a evita ca copilul să se relaționeze cu copii de un rău caracter psihologic, de un scăzut nivel al ființei. Eu îmi amintesc perfect că mama mea, în cazul meu personal, s-a străduit să ne educe acasă până la un punct și eu nu am fost la nici o grădiniță și eu am o amintire extrem de grandioasă în legătură cu mama mea și de cât de sacrificată a fost. Și mie nu mi-a lipsit nimic care să mă împiedice să mă relaționez cu ceilalți, mi-a fost foarte ușor. Dar într-adevăr îmi amintesc că mama mea era afectuoasă, afectuoasă fără a exagera în afecțiunea ei.

Î. Într-o anumită ocazie te-am auzit spunând că Maestrul spunea că dacă ar fi după el nu ar duce copii la școală în prezent, pentru că acolo li se afectează centrii. Ce ne poți spune cu privire la aceasta?

R. Aceasta este ceva care, cum am spus mai înainte, aparține liberului arbitru al părinților. Maestrul, pe mulți din copii lui, nu a vrut să-i ducă la școală, pentru că el deja știa că aduceau destule conflicte interne și că, cu școala, acele conflicte, chiar dacă pare incredibil, urmau să se mărească. Urmau să se mărească, pentru că se întâmplă ca atunci când venim cu anumite agregate psihologice care deja sunt puternice, viața de relație de la școală face ca cele elemente inumane să se întărească. De ce? Ce se învață astăzi la școală? Păi se învață o istorie care nu este adevărată în multe cazuri, o istorie scrisă de învingătorii unei țări cu privire, de exemplu, la istoria războaielor pe care le-a trăit umanitatea. Deja de la început acele istorii sunt deformate. Ce se spune despre om? Că provine din maimuță și o mulțime de lucruri absurde, care nu rezistă la o analiză profundă. Nu există o explicație profundă ca și explicația pe care gnoza o dă despre antropogeneză. Ce ne spun ei de exemplu, despre filozofie? Păi în ziua de astăzi, ceea ce ne învață, este că cea mai bună filozofie în cele din urmă, este marxismul și ce este marxismul: ateism, drept urmare nu este o filozofie adevărată nici filosofia care se va preda în școli sau universități. Și așa mai departe. Fiecare dintre așa zisele științe sociale sau științe de caracter, am spune, practic, științific, sunt deformate de intelectul uman din zilele noastre. De aceea Maestrul știind aceasta, vedea că acești copii pe care el nu a vrut să-i trimită la școală, urmau să devină mai răi, s-ar fi transformat în șarlatani intelectuali, care este ceea ce abundă astăzi în societatea noastră. Societatea noastră este constituită 89% din șarlatani, indivizi care au un intelect enorm, cu care îi manipulează pe ceilalți care nu îl au atât de dezvoltat. Aici avem marile întreprinderi transnaționale, avem băncile, avem toți acei oameni care se gândesc cum să-i fure pe ceilalți, cum să inducă idei celorlalți prin televiziune, radio și presă și aceștia sunt cei care guvernează lumea, niște șarlatani. Atunci, pentru binele acestor fii, el nu a vrut ca aceștia să se transforme mai târziu în șarlatani. Șarlatanul este amestecul de mult intelect și puțină mistică spirituală. În cele din urmă se transformă într-un robot programat, care are caracteristicile de șarlatan. Aceasta este

consecința faimoaselor școli și ale faimoaselor universități. Dar clar, noi nu putem să stabilim o dogmă, pentru că de exemplu pe una din fiicele sale, în cazul Hipaty-ei, el a vrut ca ea să meargă la școală, pentru că el o vedea matură, o vedea că aducea niște valori și în plus el însuși se însărcina acasă la el, să-i clarifice multe concepte pe care le aducea de la școală și el i le explica din nou acasă. Acesta este un alt cântec, o altă poveste.

De asemenea un alt caz ar fi cel în care noi am avea un copil care este la vârsta de a merge la facultate și acela a fost de un timp scopul său, însă deodată are multe neliniști de a trăi Gnoza, până la punctul de a dori să se transforme în misionar, așa cum sunt părinții săi și se află în această dilemă: să meargă la universitate sau să facă cursul de misionari și să uite pentru totdeauna de formarea academică. Aici atunci ar trebui să analizăm situația foarte serios și să îl ajutăm pe copilul nostru, pentru ca de asemenea să o analizeze, cu scopul de a vedea dacă ceea ce simte el pentru profesia ce vrea să o studieze la universitate este realmente vocația sa sau dacă vrea să meargă la universitate pentru că toți prietenii lui merg și ei, pentru că este mai șic să ai o carieră, pentru că salariul va fi mai ridicat când va obține o slujbă, etc., etc. Dacă este pentru unul dintre aceste motive, este mai bine să nu meargă la universitate și să se dedice vieții misionale în întregime, căci aceea va fi adevărata sa vocație.

În orice caz, noi trebuie să lăsăm copiilor noștri liberul arbitru, să aleagă între a merge la școală și universitate, pentru a-și câștiga viața, cu riscul ca posibil să ajungă niște șarlatani sau să se evite în alt mod și să îi ajutăm să-și caute un serviciu pentru ca să supraviețuiască în această lume, pentru că în cele din urmă totul se rezumă la a ne câștiga pâinea zilnică. Ținând cont în plus, că mulți dintre cei din ziua de azi care sunt avocați, medici, ingineri, nu lucrează în profesia lor pentru că nu este de lucru. Astfel că la ce ne ajută să ne zdrobim creierii 25 sau 30 de ani, sau 40 de ani, dacă nu vom obține nici măcar slujba care are legătură cu profesia noastră? Ceea ce spunem este că tatăl sau mama au responsabilitatea de a clarifica toate acestea ce intră în creierul tânărului sau al copilului la școală

sau la universitate, pentru că dacă nu o fac, atunci el rămâne cu o mulțime de concepte care sunt absurde și sunt minciuni.

Î. Am observat la unii părinți că dau mare importanță alimentației, dar până în ce punct trebuie să li se insufle copiilor o preocupare pentru această temă?

R. Alimentația este o temă care ne privește pe toți. Neîndoielnic că în ziua de azi sunt multe alimentele care în fond sunt în mod real gunoi. Așa cum există tele-gunoiul, deasemenea există gunoiul alimentar. Este o problemă foarte gravă pe care o are societatea zilelor noastre cu copiii, pentru că sunt îndopați cu multe alimente care în realitate sunt nocive, fie datorită excesului de produse chimice care folosesc ca și conservanți, fie datorită toxinelor care le emană unele ambalaje, datorită exesului de grăsimi conținute, fie de animale (în mod esențial de porc) sau vegetale, etc. Chiar acestea din urmă, aici în Europa și în mod concret în Spania, au fost cauza care a transformat copii spanioli în obezi, cum se întâmplă în Statele Unite. Fenomene care nu se întâmplau în Spania înainte, nici cu douăzeci de ani înainte, nici cu treizeci de ani înainte, încep să se întâmple acum. Aceasta fără îndoială că are un motiv. Există multe sandvișuri sau pâini pline de grăsimi hidrogenate, cu coloranți care par ciocolată și în realitate ceea ce copilul mănâncă sunt simple porcării prelucrate chimic de marile firme transnaționale, asta în primul rând.

Tot acest lucru este cert, dar nici nu putem face, cum spunea Maestrul Samael, din alimentație o religie și să avem grijă de copil să nu mănânce asta pentru că are grăsime animală și ar putea să se îngrașe fără să fie nevoie, să nu mănânce lucrul celălalt pentru că are un conservant care poate produce cancer, să nu mănânce acela de mai încolo pentru că îi va decalcifia oasele, să nu mănânce acel lucru pentru că îi va produce carii, etc.,etc.,etc. Fără îndoială că acestea sunt dogme și deja am vorbit despre dogme. Dogmele îl transformă pe copil într-un fel de individ fragil. Dacă mulți copii din Lumea a treia ar trebui să se gândească: oare ce mănâncă?, sincer ar muri,

pentru că pentru a începe, nici măcar nu există alimente și acei copii, acolo în Brazilia sau America de Sud mănâncă uneori lucruri pe care nici măcar adulții în timp de război nu le-am mânca, pentru că e ceea ce este, ceea ce găsesc. Uneori trebuie să mănânce alimente preparate de o bunică care a omorât un mistreț în pădure și acel mistreț le dă posibilitatea să facă niște crochete sau tobă sau cârnați cu un pic de oregano, și totul în minime condiții igienice, și asta mănâncă acești copii, și mănâncă acest lucru de la vârstă timpurie. Acești copii devin oameni și înfruntă viața cu suficiente forțe morale și spirituale, pentru că nu aveau altceva de mâncare.

Este adevărat că în Europa există o mare varietate de alimente, atât alimente bune cât și alimente care sunt gunoi, dar noi nu putem să facem, repet, din alimentație o religie și să-l privăm pe copil de toate, pentru că rezultă că acel copil, când mama merge la o întâlnire, dacă copilului i se oferă o bomboană "Nu, pentru că asta produce carii". Dacă i se oferă o caramea „Nu, pentru că asta îngrașă și mă face dolofan". Fără îndoială că acest copil va deveni bufonul colegilor lui sau va deveni un tip izolat, o persoană care e nesuferită oriunde ar merge, o persoană care nu știe să se relaționeze cu ceilalți. Atunci, trebuie să evităm, repet, să cădem în extreme, trebuie să veghem alimentația copiilor, pentru că nu le putem da de mâncare copiilor noștri orice, putând găsi o bună alimentație, dar nici nu putem face, repet, o religie din alimentație și să avem grijă până și de o gumă de mestecat pe care copilul vrea să o mănânce sau de o înghețată, pentru că asta îi va produce daune sângelui sau pentru că asta îi va slăbi țesuturile sau pentru că asta îi va produce dioxine, etc., etc., etc. Avem nevoie să fim foarte echilibrați și inteligenți cu această temă.

Î. În cazul în care avem un copil și, de exemplu este bătut la școală, ca părinți ce trebuie să il sfătuim?

R. Dacă pur și simplu sunt cazuri în care un copil l-a împins pe copilul nostru la școală și astfel de lucruri, trebuie să-i spunem copilului nostru să nu-i dea importanță, să nu se apere cu aceeași violență, pentru că altfel, dacă se va apăra, i se vor dezvolta de

asemenea aceleași agregate ca ale aceluia care îl împinge. Dar trebuie să-i spunem să-i vorbească (avem cuvântul, avem verbul), să-i vorbească deci cu hotărâre acelui copil și să-i spună: "ascultă, pe mine să nu mă împingi". Și dacă copilul este foarte insistent, atunci în măsura posibilităților, să se apere dar fără agresivitate. În orice caz trebuie să ne întoarcem din nou la tehnica autoobservării. Trebuie să-i explicăm copilului mai întâi să nu se identifice cu orice fel de întâmplări, pentru că dacă copilul se identifică cu tot ceea ce i se spune, cu tot ceea ce i se face, atunci fără îndoială că va reacționa și reacțiile mecanice sunt întotdeauna egoice.

Dacă situația este mai gravă și copilul este tot timpul deranjat la școală și este victima altor haimanale, colegi de clasă și este in permanență perturbat de colegii săi, fizic, moral sau psihic, ce este de făcut? Aici sunt mai multe soluții. Prima este să vorbim cu copilul și să-i spunem ca în măsura posibilului să evite acele prietenii, contactul cu acei colegi la școală, să evite în mod inteligent, să caute alți prieteni, aceasta este o soluție. O alta este să se vorbească cu directorii acelei școli și să se expună situația cu seriozitate și ca directorii să fie mai atenți cu elevii în timpul orei și în timpul pauzelor. Și o a treia cale, ar fi să scoatem copilul de la acea școală și să îl ducem la o alta, pentru că între faptul de a fi deranjat în mod constant și faptul de a fi liniștit, este mai bine să îl mutăm de la școală pentru ca să fie liniștit.

Î. *Comentează Salvador Villanueva Medina în cartea lui „Eu am fost pe Venus"- despre care dă mărturie Maestrul Samael - că pe acea planetă educația este foarte diferită de cea pământeană. Spune că guvernul, de la o vârstă fragedă, ia copii de la părinți, pentru a se însărcina să îi educe, căutând să le dezvolte adevărata vocație, dar departe de familie. Acest tip de educație nu este puțin rece sau crudă?*

R. Asta ni se pare nouă rece sau crudă, pentru că am avut experiența comunismului chinez, unde copilul face parte din stat, nu aparține nici măcar familiei. Dar aceea este o civilizație bazată pe

șarlatanie. Conducătorii chinezi, timp de mulți ani, luau copii și îi transformau într-un număr de stat. Fiecare persoană era un număr și aceasta inclusiv unele țări occidentale au imitat-o, precum Suedia, unde există Personal Number (Număr Personal). Și dacă cineva merge să-și cumpere un televizor, nici măcar nu își arată buletinul de identitate, nici nu i se cere numele, ci spun: "care este numărul dumneavoastră ca persoană?". Și persoana dă numărul și cu numărul apare pe monitoarele calculatoarelor toată viața noastră: unde ne-am născut, cu cine ne-am căsătorit, de cine am divorțat, de ce am divorțat, etc. Aceasta este atât de grav, inclusiv am cunoscut cazul unei doamne care a mers să-și cumpere un televizor pe credit și nu i l-au dat, pentru că atunci când și-a dat Personal Number, au apărut pe monitor datele ei și au văzut că ea se separase recent de soțul ei și că acesta nu-i plătea pensie. Prin urmare ea nu putea să trăiască la fel ca înainte. Acest fapt a semănat îndoială în vânzători și aceștia nu i-au dat televizorul. Dar ceea ce este mai rău este că ei au aflat până și viața intimă a acelei persoane. Aceste exemple nocive fără îndoială că nu se trăiesc pe Venus. Să nu confundăm un lucru cu altul. Aici nu am știut să creăm bune guverne, pentru că, conducătorii noștri au fost persoane total egoice și continuă să fie egoice și funcționează în baza intereselor egoice. Atunci nu există un guvern făcut prin conștiință, nu există un guvern dirijat din punct de vedere spiritual, chiar dacă au nuanțe sociale. Aceasta este altceva.

Faptul ca un copil să fie luat de guvern de la o vârstă fragedă, este pentru că există condiții de persoane conștiente care educă acei copii, pentru ca să fie, am spune, parte dintr-o singură familie, care este întreaga planetă. Fără îndoială că deja acolo se luptă împotriva egoismului uman, de ce?, pentru că ce se întâmplă în lumea noastră în ziua de astăzi pe Pământ? Suntem atât de cruzi încât am împărțit-o în patru bucăți. Se vorbește de persoane din Prima Lume, din a Doua Lume, din a Treia Lume și chiar din a Patra Lume și aceasta a mărit diferențele sociale de pe planeta noastră, până la extremă, încât oamenii din Nord nu vor să audă de cei din Sud și se vorbește de economia din Nord și de economia din Sud. Și se vorbește de țări

de prima viteză, de ţări de a doua viteză şi de ţări întârziate. Toate acestea în fond sunt divizionisme create de egoismul uman şi în baza locului unde te-ai născut, ai un mod de educaţie sau ai un altul. Nu există o egalitate de drepturi morale, materiale, sociale şi spirituale în lumea noastră. Aceasta este la fel cu ceea ce se făcea în vechiul Tibet, când un copil era predestinat pentru a fi călugăr, conform astrologilor tibetani; atunci copilul era practic luat din familie şi de mic era educat ca parte din familia spirituală tibetană, ca un lama. Atunci pe Venus să nu ne gândim că, faptul că cuiva i se ia copilul şi este educat de stat, va fi într-un stil comunist şi copilul va fi un ateu. Să nu ne gândim la aceasta, pentru că acele civilizaţii sunt extrem de spirituale, de aceea au dreptul la nave cosmice, acolo există consilii de educaţie, care supraveghează copiii, care îi instruiesc, care îi ghidează şi fiecare cetăţean simte că face parte din lumea numită Venus. Nu există nici Prima, nici a Doua Lume...

Î. Ce daune poate provoca în copil, faptul de a fi toată ziua în faţa televizorului sau jucându-se cu acele jocuri ultramoderne care sunt pline de violenţe?

R. Ei bine, aceasta ne aminteşte de acea poveste cu şoarecele şi pisica, nu? Pentru că pe de-o parte combatem violenţa şi pe de altă parte ne-o impregnăm încă de la bază. Statele Unite, de exemplu, sunt o societate bolnavă de violenţă. Aceasta este dovedit în mod statistic de cei mai buni psihiatrii din lume, inclusiv nord-americani. Acolo se ştie că, copii - întrucât se ştie că părinţii nord-americani sunt catalogaţi ca fiind teribil de iresponsabili - îşi petrec ore întregi în fiecare zi uitându-se la desene animate violente şi la filme de Hollywood cu caracter violent. Atunci, clar, personalitatea care i se fabrică unui astfel de copil este o personalitate belicoasă. Jocurile ultramoderne, jocurile video sunt proba concludentă că suntem o societate aberantă în care vorbim mult de educaţie şi în fond demonstrăm că toate acestea nu ne interesează pentru că avem legi permisive de jocuri ce educă şi transformă copilul într-un violent de prima categorie. Multe dintre aceste jocuri video sunt

cu adevărat sinistre şi incită copilul să omoare, să planifice un asasinat, să se înfrunte cu personje video în dueluri mortale unde curge sânge, unde se aud strigăte, inclusiv aparatele cu care ei sunt conectaţi vibrează atunci când unul dintre protagoniştii poveştii încearcă să îl strângă de gât pe celălalt, adică aceasta incită centrul motor al copilului împreună cu centrul emoţional şi intelectual, să se identifice în acea poveste, să participe cu toate nivelurile inconştientului la acea poveste şi aceasta face ca să se graveze în interiorul nostru şi în cele din urmă să formeze o personalitate agresivă.

Atunci este intolerabil, repet, intolerabil ca societatea noastră să admită aceste jocuri video. Tocmai desenele animate sau programele de desene animate de acum 10 ani sau 20 de ani, erau măcar programe comice sau drăguţe, să ne amintim de povestea Albă ca Zăpada, în fine, să ne amintim poveştile comice cu Piolin şi Silvestre (pisica şi canarul), sau cu acea pisică căruia i se punea inclusiv o voce, ce avea doi duşmani Pixy şi Dixy. Acestea erau lucruri de care se bucura nu doar copilul ci şi toată familia. Programele de desene animate din ziua de astăzi sunt absurde, personajele sunt diforme şi întotdeauna este vorba de istorii violente şi de istorii monstruoase. Nu există deci, realmente, învăţătură care să ajute copilul să aibă am spune, candoare, sau să îl relaxeze emoţional pe el şi familia lui. Atunci asta ne demonstrează că trebuie să supraveghem alimentul pe care îl dăm copilului la nivelul intelectual, emoţional şi motor. Trebuie să fim gardieni pentru ca, copilul să nu înghită atâtea porcării care se emit la televizor în zilele noastre. Dacă se dau doar prostii, atunci avem datoria să îi închiriem sau să îi cumpărăm copilului filme instructive, sau să închidem televizorul la anumite ore în care ştim că dau doar prostii şi să îl pornim doar când este necesar. Trebuie să evităm de asemenea să punem în mâinile copilului acest tip de jocuri video, pentru că ceea ce rămâne în subconştient, mai devreme sau mai târziu, le serveşte Eurilor, pentru a-şi fabrica în pivniţele noastre inconştiente, noi agregate.

Î. Aceasta este ușor când copilul este mic, dar când deja sunt adolescenți, ce se întâmplă dacă băiatul sau fata noastră are deja o anumită vârstă și îi place să umble cu pantalonii lăsați, văzându-li-se lenjeria intimă, sau îi place să poarte un piercing în nas?

R. Ei bine acela este rezultatul de a nu-i fi format o bună personalitate copilului, adică exemplul pe care mi-l dai este consecința faptului de a nu fi luat măsurile încă de când copilul era mic. Pentru că dacă pe un copil îl educăm cu valori superioare până la 7 ani, chiar dacă el va ajunge apoi să aibă 14 sau 15 ani, nu va simți interes pentru acele lucruri, pentru că structura lui psihologică le va respinge. Dar să presupunem că nu avem grijă de copiii noștri în primii 7 ani și personalitatea deja este deformată și acum vrem să îl ajutăm. Singurul lucru pe care îl putem face este să-i vorbim mult despre prejudiciile care le aduce pentru psihologie și pentru corp de exemplu, acest tip de jocuri violente, sau de exemplu, să imite această modă absurdă din zilele noastre, care singurul lucru pe care îl face, este să vulgarizeze femeia și să o transforme într-un obiect sexual, trebuie să-i vorbim că toate aceste noi conduite îi vor crea noi agregate, care pe el sau pe ea, o vor perturba moral sau psihologic, și în fine, trebuie să-i vorbim cu lux de detalii copilului nostru, înarmându-ne cu infinită răbdare, despre toate prejudiciile acestui tip de conduite, trebuie să ne ajutăm copiii să gândească singuri, fără să le impunem cu forța criteriile noastre, dar să le dăm toate elementele care sunt la îndemâna noastră, pentru ca ei să poată discerne cu cea mai mare claritate posibilă; aceasta este unicul lucru pe care îl putem face. Și evident să nu le punem pe o tavă de aur mijloacele economice, pentru ca să meargă să-și cumpere capriciile, trebuie să le spunem: dacă tu vrei aceste porcării, lucrează și cu banii tăi ți le cumperi, pentru că eu ca părinte sau ca tată sau mamă nu ți le voi cumpăra, pentru că nu sunt atâta de nebun ca să te trimit pe tine în infern cu aceste produse.

Î. Problema este uneori că, chiar părinții nu-și dau seama de gravele consecințe ale conduitelor propriilor copii și li se pare natural,

ca de exemplu, aceștia la fiecare sfârșit de săptămână să se sărute cu o persoană diferită, nu ți se pare?

R. Ei bine, noi nu vom decreta în gnoză norme de caracter moral, pentru că morala este fiica timpului și a locului. Dar trebuie să punem problemele din punct de vedere etic. Există uneori părinți care din aceeași fascinație pe care o au, pentru că sunt îmbuteliați în fanteziile despre copii lor, nu-și dau seama că în acea îmbuteliere fortifică Eurile nocive care le deformează proprii copii. De exemplu, o mamă care își incită fiica să meargă să-și caute logodnic , pentru că așa zice-se că obține experiență sau devine femeie, nu își dă seama că în fond își trimite propria fiică să își dea frâu liber Eurilor desfrânate, chiar dacă este cu foarte bune intenții trebuie să avem foarte multă grijă cu înclinațiile pe care le dăm copiilor. Și cu atât mai mult dacă noi suntem Sac., sau suntem Isis, fără îndoială că atunci trebuie să avem și mai multă grijă în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor de educația copiilor noștri.

Noi nu trebuie să incităm, de exemplu, pe fetele noastre, să urmeze moda care este în vogă, pentru că posibil că moda este vulgară și noi le incităm pe fetele noastre să se îmbrace în mod vulgar. Fără îndoială că ele vor fi obiectul dorinței, al dorinței animalice de pe stradă din partea bărbaților și aceasta le va atrage fetelor noastre prietenii periculoase și le vor atrage recurențe negative, care se vor traduce în dureri morale, materiale și spirituale. Și atunci ce trebuie făcut? Cum trebuie să acționeze o mamă sau un tată cu copii săi sau cu fii sau cu fetele sale? Aici fundamental este ceea ce întotdeauna subliniază gnoza, autoobservarea. Uneori un tată sau o mamă, frustrați în tinerețea lor, vor să se bucure din nou prin copii lor, prin fiicele sau fii lor, de ceea ce ei nu au putut să aibă în tinerețe. Și atunci clar, mergem în cealaltă extremă, devenind permisivi, pentru că cică ceea ce noi nu am avut, să aibă fata mea și băiatul meu și nu ne dăm seama că ne trimitem copii, fii sau fiicele spre droguri, spre prostituție, spre o serie de rele sociale pe care deja le cunoaștem. Atunci, cheia este autoobservarea și critica sinceră.